

ბაბუაჩემის ბაბუეს დანატოვი

სისხამი დილა იყო. ნაბახუსევს გემელვიდა. თავი მტკიოდა. ვერ მევისვენე, ვიფიქრე ავდგები, გავიარ - გამევიარ და გადამიარსთქვა. კიბე ჩამევიარე და დილის ნამით გაჟღენთილ ბალახზე ფეხშიშველმა დავიწყე სიარული. ბრაზი მომდიოდა ჩემს თავზე, რაი დავლიე ამისთანა ასე გლახად რომ შევიქენი. შეიცვალა სიმონ მთელი ქვეყნიერება, ღვინო - ღვინოს აღარ გავს და სოფელი სოფელს. გადაგვარდა ყოლიფერი. რა დროება დაგვიდგა? ვენახი ისე ვერ მოგიყვანია კაცს შხამებით რომ არ უაქიმო. დალევ და მოშხამული ხარ თავად. რამდენი ვთქვი არ დავლევთქვა იმდენი დალევა მომიწია და ახლა ჯობია დავლევ, დავლევ ვიძახო. აგია ცხოვრება?! ქვეყნიერება დასასრულს უახლოვდება ასთე მგონია. გლობალური დათბობაო, წყალდიდობებით, გამლღვალა საყინულეთი. დედამიწამ ტრუალს მოუჩქარაო. ცაზე ხვრელები ყოფილა. მაგისი რა ვიცი და ქვეყნიერება რომ ნაგვითაა სავსე ამას კი ვხედავ. საშველი საადაა ვინ იცის. ამინდი ისთე აირია ან ძალიან ცხელა ან ძალიან ცივა. ზამთარში თოვლი აღარ მოსულა რა ხანია. აფსუს რა დროება იყო ჩემს ბაღნობაში?! ისედაც გლახად ვიყავი, კიდე ეგ ფიქრები მინდოდა?! შემოვტუალდი და რას ვხედავ, ცხონებული ბაბუაჩემი მოუყვება ღობეს. ღმერთო მიშველეთქვა პირჯვარი გადევნიერე. არ გამქრალა სიმონ?! ჩემსკენ წამევიდა, თლათ წელში გამართული. ახლა ნამეტნავად ცუდადაა ჩემი საქმეთქვა შევშინდი, ღმერთო ოღონდ ახლა მიშველე წვეთს აღარ დავლევთქვა ცაში ვიყურებოდი. გასაქცევად მზად ვიყავი რომ წარმევიდგინე სიცოცხლეში რა რეაქცია ექნებოდა ბაბუაჩემს, გადევნიერე. მეთქი რას მიზამს ეს ერთი საიქიოდან მობრუნებული მოხუცი, რაფრა მომერევა ამხელა კაცსთქვა, თავი დავიიმდე.

- რა იყო შეგაშინე? - მომამხა ბაბუაჩემმა და ჩემს წინ გაჩერდა. ცივი ოფლი მასხამდა. რაფრა მიმიხვდა სიმონ, საიქიოდან მობრუნებულიც ისევე ისეთი უბედურისერთი იყო, რავარც ცხოვრებაში. ხმას ვერ ვიღებდი რამე რომ მეთქვა. - საქმე მაქვს შენზე!

- რა საქმე, ჩემს წასაყვანად მოდი?
- სად წასაყვანად, აქანე ვეღარ ეტევი?
- აბა რაი გინდა?
- საქმეზა მოვედითქვა არ გითხარი?! თვალს არ გამოვრებ, ზემოდან იცი რა კარგად ჩანს ყოლიფერი?!
- ღმერთი ნახე? როგორია?
- მორჩი გლახობას თუ კაცი ხარ?!
- რეიზა მოდი მითხარი და წავედი მე დამცხა რაცხა.
- რამფერი მშიშარა გამხდარხარ შენ?! მთლათ ცოლის კალთას ამოფარებულხარ!
- რაი გინდა? წადი შენი გზით. დაგვანებე თავი. - შიშის დამალვას აზრი აღარ ჰქონდა, ერთიანად ვცახცახებდი.

- დამშვიდდი, შენს წაყვანას არ ვაპირებ. იქინე არაფრიზა მჭირდები. საქმეს მიხედო და ქვეყნიერებას უშველო ჯობია. ბაბუაჩემმა შემოგითვალა, ბებიაშენთან ახვიდე სოფელში, ჭურებს მოხსნა თავი. ფერეთადან ნამდვის გავლით არხი გაჭრა. გორაზე სამი ქარის ტურბინა დააყენო და თვმომტვრეული თიხის დოქით მორწყა იქაურობა. - თქვა და გაჭრა. მიმოვიხედე რას იძახი ვერგავიგეთქვა დავიყვირე და თვალეზიც გავახილე. ვაი ჩემი ცოდვა, შეშინებული ჩემი ქალი დამყურებდა. თურმე

დამსიზმრებია. წამოვჯექი, ცოტა მოვსულიერდი და ცოლს ყოლიფერი მოვუყევი. გაგჯა ნაცინები. გავბრაზდი.

- მოიცა, მოიცა. - კისერზე შემომეხვია. - რომ იცოდე როგორი საყვარელი ხარ?! ესეიგი, შენ გესიზმრა ბაბუაშენი, რომელიც გამოაგზავნა ბაბუამისმა და გითხრა რომ ახვიდე ბეზიაშენთან სოფელში.

- ჰო.

- მერე

- მერე, ის რომ ჭურებს მოვხსნა თავი და თავგატეხილი დოქით მოვრწყა იქოურობა.

- რაღაცის ნიშანია. - ისეთი სერიოზულობით თქვა რომ მეგონა ისევლე დამცინოდა.

- რაის ნიშანი გოგო, ის ჭურები წლების წინ დავმარხე რაფრა უნდა მოვხსნა თავი? გამახსენდა, კიდო გორაზე თხილებში ქარის ტურბინები უნდა დადგაო ასთე მითხრა.

- ბეზიაშენი ხომ კარგადაა?! წამო წავიდე.

- ნეტაი რისი თქმა უნდოდა? ვერ თქვა პირდაპირ, რანაირი კაცია.

- ეგ შენი დამარხული ჭურები უეჭველი უნდა ამოვთხაროთ. ალბათ ბრაზობს სოფელი რომ მიატოვე და არაფერს აკეთებ იქ.

- ეს ერთი კაცი რამდენ სოფელს ვეყო?!

ასთე გადავბარგდი ბეზიაჩემთან. ვიფიქრე არხის გაჭრა უფრა მარტივი იქნებოდა და მეც მდინარე ფერეთიდან ამოვუყევი გადავკაფე ბამბუკები, მოვასუფთავე მიწა და ნახევარ მეტრიანი ერხის გაყვენას შევუდექი. ერთი კვირის მუშაობის შემდეგ ნამძთან არ მისულს დიდი ლოდი დაამხვდა მიწაში. თუ არ ამოვთხრიდი ნამძისკენ მიმავალ გზას მიხერგავდა და მთელი შრომა ტყვილა ჩამივლიდა. სულ ცაში ვიყურებოდი და ვიძახდი:

- მიყურებ?! კმაყოფილი ხარ?!

რის ვაი-ვაგლახით მოვთხარე ლოდი და ფერდიდან დავაგორე. იმ ღამეს ისე წვიმდა ცა ჩამეიქა. მეთქი რა უნდა ამ კაცს, რას მანიშნებს, გამოვედი და ცაში ვიყურებოდი დამეხსენი რა იქნებათქვა ვუყვიროდი. დილას ასწლოვანი ნამძი წაქცეული დამხვდა. ცალ მხარე სრულად მოშვლებლი ჰქონდა საძირკველი და რა გააჩერებდა. ღამით ნიაღვარმა ჩამორეცხა მთელი ფერდობი და ძირგამოთხრილი ხეც მიაყოლა. კიდევ ერთი კვირა მოვანდომე იმ ნამძის დამუშავებას. ესექტრო ხერხი ვიშოვე და დავჭერი, შეშა ამოვზიდე და დავულაგე ბეზიაჩემს. ვახ, რა შარში ვარ სიმონ! თან სულ ვიმეორებდი. მიწაში ჩარჩენილი ფესვების გადაჭრა რომ დავიწყე რომ ორმო ამომეცხო და არხის გაყვანა გამეგრძელებინა, რას ვხედავ სიმონ! ხის ფესვებში მოქცეული თიხის ჭურჭელი დავინახე. გული ამიფანცქალდა. სწრაფად მოვაშორე მიწა და ამოვამძვრინე. დოქი შემრჩა ხელში. გიჟივით გავიქეცი სახლისკენ, თან ჩემს ქალს ვეძახდი. გადაკალული თავი ვერაფრით მოვხსენით და მოვამტვრიეთ.

- ეგეც შენი თავმომტვრეული დოქი მითხრა ჩემმა ცოლმა, თან ვიდეოს მიღებდა. ერთმანეთს ვუყურებდით ვინ ჩაყოფდა ხელს და „განძს“ ამოიღებდა. ორივე ვფიქრობდით რომ ოქრო დაგვხვდებოდა. ბოლოს ბეზიაჩემმა იყოჩაღა, ხელი ჩაყო და ქაღალდები ამოალაგა. სულ ქაღალდები იყო სიმონ, ალაგ - ალაგ მელანგადღაბნილი, გაყვითლებული ფურცლები. ლექსები!

- ვახ ჩემი! - თავში ხელი წავიშინე. - ამიზა ვიწვალე ორი კვირა?!

- ბედნიერი კაცი ხარ, ბაბუაშენის ბაბუამ ლექსები დაგიტოვა, ბაბუაშენმა ტრაქტორი, მეტი რა გინდა?! - ისევ იცინოდა ჩემი ქალი. ისეთ დღეში ვიყავი აღარც ქალი მინდოდა და აღაც ვინმეს ხმის გაგონება.

- უნდა დავთვრე! - მეტად ველარ გავაკონტროლე თავი, მომშორდითთქვა ხომ ვერ ვიყვირებდი.

- ახლა ის ჭურები ამოთხარე იქ რომ ღვინოს იპოვი იმითი დათვერი. - მითხრა ცოლმა. სულ მომიღო ბოლო. გავეცალე სწრაფი ნაბიჯით, გადავედი გადაღმა. ვინმე მეზობელს შევაფარებ თავსთქვა ვფიქრობდი. გევიარე 100 მეტრი და გევიაზრე. იქინე იმას რომ ვიტყოდი ჩემი დიდი ბაბუეს დამარხული განძი ვიპოვე და შით ლექსები დამხვდა მხოლოდთქვა, მოკვტებოდნენ ნაცინები. გავჩერდი, რა წყალში ჩავვარდნილიყავი არ ვიცოდი. ისევ სახლში შევბრუნდი.

- ნუ დარდობ ბებია, - შემეგება მასწავლებელი ბებიაჩემი, რა კარგი ლექსების წერა ცოდნიებია ჩემს მამამთილს. რატომ მაღავედა ნეტაი?!

- ცხვენოდა ალბათ.

- სარცხვლო რაია, გვარში პოეტი გვყოლია, აქ მთელი კრებულია. - გახარებული იყო ბებიაჩემი, თვალებს არ ვიჯერებდი ისეთ ბედნიერს ვხედავდო. ნეტავ როდისღა ასწრებდა პოეზიით ტკბობას სულ შრომაში იყო თავწარგული. ვის რაში ადარდებდა ჩემი მოწყვეტილი წელი. ლექსების კითხვით იყვნენ გართულები.

იმ დღეს მართლა მაგრად დავთვერი, ვიფიქრე ბაბუაჩემი კილო დამესიზმრებოდა, მაგრამ აღარ მოსულა. რაისღა ვიზამდი, დანაბარებისგან ვერავინ გამათავისუფლებდა და ბარემღა მიმეყვანა საქმე ბოლომდე. გადავდე ჩემი თავი მაგ სქმიზა.

ცოლის ნათესავები ისევე შემომეხვიენ და ახლა ქარის ტურბინების დამაგრება დავიწყეთ. შორიდან ვუყურე, ამან რაი უნდა ქნას, აქანე ქარიშხალს რა უნდა მაგას რა დაატუილებსთქვა ვფიქრობდი, მაგრამ შევცდი, ისე კარგად ამუშავდა გაშტერებული ვუყურებდი სიმონ. რას მეესწრო ცხონებული ბაბუაჩემის კარმიდამო?! ბებიაჩემმა აიჩემა აი „ქარისწიქვილები“ აქ რას დამიყენეთ დონკიხოტი კი არ ვარ მეო. ღამე რომ გამევიხედავ და მაგას დავინახავ კიც მივეწევი ბაბუაშენს უკანო. ვცადეთ აგვეხსნა რომ ამიერიდან დენში ფულს აღარ გადაიხდიდა და უფასოდ ექნებოდა. მერე ბატარეები ვანახეთ.

- აი ბებო, ეს არის ბატარეა, ზემოთ თავს ხომ ხედავ, იმას ქარი ატრულებს და წარმოიქმნება ენერგია, რომელიც აქ გროვდება და მოდის შენთან სახლში სინათლის სახით. ხედავ რა მარტივია?!

- რანაირად? აქანე არა მაგდენი ქარი.

- ქალბატონო აგისხნით - ერთ ერთი სპეციალისტი საუბარში ჩერია - არსებობს ფიზიკის სამი კანონი, რომელიც არეგულირებს ქარის ენერგიას. პირველი კანონის თანახმად ტურბინის მიერ წარმოქმნილი ენერგია პროპორციულია ქარის სიჩქარის კვადრატის. მეორე კანონი გვეუბნება რომ არსებული ენერგია პროპორციულია დანის ფართობის, რაც დანის სიგრძის კვადრატს უდრის. მესამე კანონი კი ადგენს რომ ქარის ტურბინის მაქსიმალური თეორიული ეფექტურობა 59%-ია.

- რაიო დედა, რა თქვა ამ კაცმა?

- ამიერიდან შუქის ფულს არ გადაიხდიო და თან გარემოსაც გაუფრთხილდებიო. - განვუმარტე მე. საწყალმა ქალმა ვერაფერი გაიგო და წავიდა უსიტყვოდ.

ამ გაწამაწიაში ერთი თვე გევიდა. არხი გავჭერი, ტურბინები დავაყენე, თავმოტეხილი დოქი ვიპოვე, უფრო სწორედ მთელი დოქი ვიპოვე და თავი მე მოვამტვრიე. მარა მაგითი როგორ უნდა მომერწყო იქაურობა ვერ ვხვდებოდი. კიდევ ერთი საქმე მქონდა დარჩენილი და მოვილევდი ყორფელს. ისევ ნიჩაბი და წერაქვი მოვიმარჯვე. მიწა მოვასუფთავე და თხრა დავიწყე. ზუსტად მახსოვდა ჭურები ცარელი იყო მიწა რო მივაყარეთ. არაფრის პოვნის იმედად არ ვიყავი. ვთხრიდი და გამქონდა მიწა. 4 ქვევრი გამოვაჩინე. მეხუთე საით იყო ვერ გავიხსენე და არასწორი ადგილის ჩიჩქვნა დავიწყე. ჰოდა მაშინ ვიპოვე რაცხა ძველი მარნის ნიშნები. იატაკს გავდა, თიხის ფილები ეგო. ვიყვირე შემიწირავს ეს ხალხითქვა. არქეოლოგად გამხადეს რა შევცოდე ამის ფასითქვა. წერაქვი გადავდე და ცოცხით გავაგრძელე მუშაობა. ჩემი ქალიც შემომეშველა. ვთხრიდით და აყრილ თხელ თიხის ფირფიტებს ვპოულობდით. როგორც ჩანს იატაკი ან ჭურის თავების მოსაპირკეთებელი მასალა იყო.

ასე საქმეში გართულს ჩემს ცოლს გენიალური იდეა მოუვიდა.

- მოდი შევეშვათ.
- რასაა ქალო რომ იმახი ამდენი მითხრია ახლა შევეშვა?!
- ვანის მუზეუმში წავიღოთ ეს ფილები. იქნებ ძველია და რა საგანძურია აქ დამარხული და ჩვენ კიდევ შეიძლება გავაფუჭოთ.
- მერე საგანძური თუ იქნა სახელმწიფომ წაიღოს?
- ვინ წაიღებს არ ვიცი მაგრამ, გეუბნები შეიძლება რამე გავაფუჭოთ.
- არაფერს არ გავაფუჭებთ.
- მანდ რომ ოქრო იპოვო მაინც მოგიწევს სახელმწიფოს შეატყობინო და თუ ის ძველი იქნება ყველა შემთხვევაში მუზეუმში დადებენ. ასე რომ მოვიყვანოთ პროფესიონალები და თავად ამოთხრიან.
- რაფერი ჭკვიანი ხარ შენ ჩემო ცოლო. მაგენი ამოთხრიან, მე აღარ გავწყდები წელში. თან მეც აქანე ვიქნები და ვერაფერს მომპარავენ.
- ზუსტად. - მითხრა და გამიცინა. არ მიყვარდეს მაგას ვაჩვენებდი მე გაცილებას რაფრა უნდა.

მეორე დილას ვანში წავედით. მუზეუმს მივუტანეთ ექსპონატები და დავუტოვეთ. 10 დღიდან ორ კვირამდე დასჭირდება პასუხსო მითხრენ.

- რად უნდა ქალბატონო ამდენი ხანი, შეხედავენ და მეტყვიან რომელი საუკუნისაა.
- მასე მარტივად არ ხდება. - მომახსენეს მკაცრად და გამომაბუნძულეს კუდამოდუებული.

ერთ დღე ვიდექი და ვუყურე ამ ჩემს მიტოვებულ ნამარხს. მერე ვეღარ მევითმინე, მაღაზიაში სხვადასხვა ზომის ჯაგრისი ვიყიდე და თხრა გავაგრძელე. გავწყდი კაცი წელში. თავდახრილი, კისერმტკივანი დღე და ღამ ვმუშაობდი. 10 დღეში მუზეუმის პასუხიც წამომეწია. მითხრენ ჩვენ გავაგრძელებთ სამუშაოებსო და შემომითვალენ ერთ ან ორ კვირაში მოვალთო. შოვუთვალე აღარ მოხვიდეთ მაგ დროისთვის უკვე ამოთხრილი მექნება ყოლიფერთქვა.

ლამის მთელი ზაფხული მოვანდომე ბაბუაჩემების დანაბარების შესრულებას. საგლახაო და ანეკდოტი ამბავი კი გამემივიდა. მაინც ისტორიაა, ერთგან ლექსები ვიპოვე მეორეგან მეთხუთმეტე საუკუნის მარანი. კარგად შემონახული ქვევრებით და საწნახელის ფრაგმენტებით.

რაცხა კაი ჩავიფიქრე და ვიცი ისეთ ამბავს შევექმნი ბევრ ადამიანს მივაწვდენ ხმას.

ეკომეგობრული სოფელი უნდა გავაშენო, მთელი დუნია რომ თითოთ საჩვენებლად გვთვლიდეს ე, იმფერი. ნიშანი მივიღე ზეციდან, ტყუილდ არ დამადგმევინა ბაბუაჩემის ბაბუამ ქარის ტურბინა.

- გენიოსი ხარ ბაბუაჩემო, გენაცვალოს ჩემი თავი.

წყარო: https://www.renovablesverdes.com/ka/turbina-eolica/#Que_es_una_turbina_eolic